

Sygn. akt: I C 633/19 upr.

Na rozprawie dnia 10 czerwca 2019 r. za powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie stawił się nikt, pełnomocnik zawiadomiony prawidłowo, wniósł o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Pozwana E. K. (1) nie stawiała się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Beata Bihuń
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko E. K. (1)

o zapłatę

powództwo oddała

sygn. akt I C 633/19

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. K. (2) kwoty 1.286,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki

nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 12.09.2015 r., na mocy której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Dalej powód powołał się na umowę przelewu wierzytelności z dnia 28.09.2018r. zawartą pomiędzy powodem a (...), na mocy której nastąpiła cesja całości praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym oraz na umowę ramową z dnia 18.07.2003 r. zawartą pomiędzy (...) a (...) S.A., na mocy której (...) stał się jedynym podmiotem uprawnionym do dochodzenia spłaty wierzytelności wynikających z umów pożyczek będących przedmiotem cesji wierzytelności z dnia 28.09.2018 r.

W ocenie powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 12.04.2019 r.

Na należność dochodzoną pozwem składają się należność główna w kwocie 1240,76 zł i skapitalizowane odsetki w kwocie 46,16 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez stronę powodową od dnia następnego po dniu cesji do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Powód wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne od dnia 28.03.2016 r.

Pozwana E. K. (2) zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28.09.2018 r. (...), spółka z siedzibą w L. zawarła umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Niestandardowym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W..

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji k. 11-25)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności z tytułu umowy pożyczki, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem pozwanej. Przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z 28.09.2018 r. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie, przy czym zauważyć należy, że powód nie wskazał nawet w pozwie, kto był pierwotnym wierzycielem pozwanej i nie przedłożył dokumentów potwierdzających nieprzerwany ciąg przelewu objętej pozwem wierzytelności.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 10), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia

wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika natomiast ani wysokość zobowiązania pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności. Nie wiadomo wobec tego jakie były obowiązki stron ani jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanego. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanej jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Zauważyć również należy, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z uwagi na przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia

Zgodnie z treścią przepisów obowiązujących przed wejściem w życie z dniem 09.07.2018 r. ustawy o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13.04.2018 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104) a mianowicie zgodnie z treścią art. 117 kc roszczenia majątkowe, co do zasady, ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia, jak stanowi art. 120§1 k.c., rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Ustawą o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13.04.2018 r., która weszła w życie z dniem 9.07.2018 r. w art. 117 po § 2 dodano się § 2¹ w brzmieniu, „ po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. ” Jednocześnie zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zmieniającej do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zgodnie z art. 5 ust.2 w/w ustawy jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 4 w/w ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Konsekwencją wprowadzenia wskazanych powyżej zmian jest obowiązek Sądu badania z urzędu w sprawach, w których przedmiotem sporu będzie roszczenie przysługujące przeciwko konsumentowi, czy upłynął termin przedawnienia takiego roszczenia.

W niniejszej sprawie bez wątpienia pozwana występuje jako konsument, wobec czego zachodzi konieczność zbadania z urzędu , czy nie upłynął termin przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń. Nie ulega wątpliwości iż roszczenie, którego dochodzi powód, jest związane z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, stąd stosownie do art. 118 K.C. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.07.2018 r., termin jego przedawniania wynosi 3 lata, a jak wskazał sam powód, roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne od dnia 28.03.2016 r., przy czym pozew w niniejszej sprawie złożono w dniu 16.04.2019 r, czyli już po przedawnieniu się dochodzonego roszczenia.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.